

SLOWNJK

ČESKO-NĚMECKÝ

JOSEFA JUNGMANNA,

DOKTORA FILOSOFIE, PŘEFEKTA C. K. AKADEMICKÉHO GYMNASIUM NA STARÉM MĚSTĚ PRAŽSKÉM, AUDA UČENÉ SPOLEČNOSTI PRAŽSKÉ A ZBORU PRO WĚDECKÉ WZDĚLÁWÁNÍ ŘEČI A LITERATURY ČESKÉ PŘI NÁRODNÍM MUSEUM.

POMOCJ ČESKÉHO MUSEUM.

DjI I.

A — J.

W P R A Ž E , 1835.

W kněžej arcibiskupské knihtiskárně, u Josefa wdowy Fetterlové, řízenjm Wáclawa Špinky.

Josef Jungmann 1773–2023

I | Cestou vzhůru

„Ne každý z nás může vykonati skutky nesmrtelné, ne každý může býti velikým myslitelem, anebo básníkem, učitelem národu nebo spisovatelem, neb žurnalistou, vůdcem válečným anebo státníkem, ale každý může pracovati v oboru svém podle sil svých věrně a poctivě.“

Těmito slovy ocenil ve své řeči při položení základního kamene k pomníku Josefa Jungmanna v červenci 1873 v Praze tehdejší politický vůdce národa František Ladislav Rieger.

Josef Jungmann (1773–1847), narozený v Hudlicích, může potvrzovat představu o tom, že významní představitelé vlastenecké elity pocházeli z prosté vesnické chaloupky. Otec byl, jak pamětníci vzpomínali, rozšafným hospodářem, matka zbožnou „Dušičkou“, jak jí místní říkali. Tři synové ze čtyř jejich dětí vystudovali a ne s ledajakými výsledky! Bratři Antonín (lékař) a Josef se dokonce vystřídali v roce 1840 ve funkci rektora pražské univerzity! A při předávání této funkce, jak bylo v této době samozřejmostí, byla celebrována slavná mše svatá – a tu sloužil jejich třetí bratr Jan.

Literatura: Josef Jungmann, *Zápisky*, k vydání připravil Rudolf Havel, Praha 1973; Robert Sak, *Josef Jungmann. Život obrozence*, Praha 2007; Miroslav Hroch, *Na prahu národní existence. Touha a skutečnost*, Praha 1999; Vladimír Macura, *Známění zrodu*, Praha 1995 (či jiné vydání); Jiří Rak, *Bývali Čechové... české historické mýty a stereotypy*, Praha 1994.

